

Герман Олександр

Учень

Володимирецького ліцею «Колегіум»

Світло прийде

Керівник – Войтович Наталія Мефодіївна

Тримайся, Україно!

Я часто так не можу віднайти найкращих слів,
(Про тебе і в Парижі добре знають)!
І скільки не шукав би в цьому світі я шляхів –
Усі вони до тебе повертають.

Оспівана, звеличена в баладах і піснях,
Прославлена і дочками, й синами,
Являєшся мені ти у солодких диво-снах
Разом із січовими козаками.

Тримайся, Україно, допоможемо тобі,
Бо над усе цінуємо свободу!
З тобою разом будемо у радості й журбі,
Омріяну здобудем перемогу!

Небо

Небо!

Дай хоча б трішечки тепла,

І більш не треба.

Бо дух міцний війна змела,

Небо!

Укрий від нечисті і зла!

Я вірю в тебе!

Твій погляд землю спопеля...

Небо!

Чому ховаєш ти зірки?

Скажи що-небудь...

Летять снаряди до землі,

Небо!

Почуй мене через світи,

Одвічна треба!

Молю, Україну захисти,

Небо!

Не палай, війно, над Україною

Ти лякаєш нас гучними кроками,
Поглядом смертельним і бридким.
Ти руками, дикими й жорстокими,
По землі вогонь розносиш, дим.

Ти прийшла до нас і не постукала,
Увірвалась, як в страшному сні.
Ти життя спокутуєш розлуками,
Ранами кривавими й слізьми...

Не палай, війно, над Україною,
І не забирай моїх синів.
Не роби дитину сиротиною,
Не позбав її рожевих снів!
Не палай, війно, над Україною!
Ти ніколи не здолаєш нас:
Ми із Богом. І своєю вірою
Переможемо жорстокий час!

Вірю: буде мир і будуть посмішки,
Потім буде радість і любов.
Ми повиправляємо всі помилки
І тебе не впустим більше знов.

Плаче дим

Плаче дим, цілує землю змучену,
Плаче дим, торкаючись руїн...
Я стою, засмучений-засмучений,
Біль війни пульсує, наче дзвін.

Місто тхне жорстокістю і лютістю,
Місто тхне від пороху вогнів.
Від сирен хворіє твердоглухістю,
Від ракет йому немає снів.

Плаче дим...ховає слъози високо,
Плаче дим, а разом з ним і я.
Плаче дим... удосвіта і присмерком...
Він відчув, яка на смак війна.

Чатує віками Чернеча гора

Чатує віками Чернеча гора,
Зоріють над нами Шевченка слова.

А так було добре...Буяло життя,
Та враз увірвалась жорстока війна.

І сльози, і розпач щоденно у нас,
І навіть в могилі проснувся Тарас.

Поглянув навкруг: Україна в огні,
І знов оточили її вороги.

І знов її б'ють, і плюндрують її,
І миру немає на рідній землі.

Схилився додолу, заплакав Кобзар,
Здригнулась гора, заховалась між хмар...

І всі ми прокинулись, наче від сну,
І стали у бій за Вітчизну свою.

Багато життів віддали вояки,
Та б'ються відважно завжди козаки!

І день той настане на нашій землі!
І ми переможемо у клятій війні!

Світло прийде

Сніг дріботить попід вікнами тихо і стелиться.
Лютий мороз розмальовує вміло шибки.
В місто прийшла, певно, перша у році хурделиця,
Снігом укрилися зовсім замерзлі гілки.

Місто не спить, бо немає такої можливості.
Темно усюди, без жодних якихось принад.
Мешканці, взявши до серця запас терпеливості,
Гріються світлом маленьких домашніх лампад.

Ворог лютує. Ту лютє виливає ракетами
І намагається нас прив'язати до дна,
Та над зірками всіма і чужими планетами
В нас Україна навіки єдина-одна!

Ми не здамося і прийдемо разом до істини.
Нас не зламає ні холод, ні жар, ні війна.
Світло прийде! І дорогу воротами тісними
Після зими прокладе нам квітуча весна.